

Η ΣΥΛΛΙΞ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

(Ένας άγνωστος, στην κυρία Χ*, τελείως άγνωστή του).

Κυρία μου,

Τόσες φορές σ'α έγραφα κι απάντησι σ'ας ακόμα περιμένο. Και θά περιμένο αιώνια δυστυχώς, κυρία μου, την απάντησι σ'ας από τήν πόλη... Κολασμένος τής 'Αγάτης, φτωχός και ταπεινός κι' εγώ, μάτια θά περιμένο ν' αφήσετε τόν Παράδεισό σας, νάρθετε στην Κόλασι πού παραδέρνω και νά δροσίσετε τήν φλογισμένα και στεγνά μου χείλια με λίγες σταλαγματιές δροσιάς και βάλοισαμου 'Αγάτης!...

Είχα πάρει τήν απόφασι νά μη σ'ας Ξαναγράψω... Κι' όμως θά πάρετε πάλι επιστολή μου.

Τί τά θέλετε;... Είμαι ένας κάποιος, άσημαντος κι' απαραίτητος από τόν πλῆθος, άγνωστος στόν κόσμο, πού κυλάει τή ζωή του ταπεινά και δίχως αξιώσεις... Καί αν νά μὴν έφταναν αὐτά, έχω ακόμα τόν άτύχημα, τόν εδωγισμένο αυτό γιά τήν ψυχή μου άτύχημα, νά σ'ας αγαπῶ με μιᾶ τρέλλα άπάνταστη γιά σ'ας κι' άκατανόητη γιά όλους!...

Τί φταίω λοιπόν εγώ, αν παραβαίνω τήν υπόσχεσί μου νά μη σ'ας Ξαναγράψω;

Μήπως μπορώ νά συζητήσω τόν αχαλίνωτο εαυτό μου; Μήπως μπορώ νά διευθίνω τίς κλίσεις τής ψυχής μου, τίς όρμές τής καρδιάς μου και νά πευθαρήσω στην υπόδειξι του λογικού μου;... Πῶς νά κρατήσω τήν υπόσχεσί μου;...

Στήν κατάστασι πού βρίσκομαι, μπορώ νά είμαι και υπεύθυνος γιά κάθε τι πού κάνω; 'Όχι, μά τόν Θεό!...

'Αφου τές τέσσερες μέρες νά περάσουν, από τότε πού σ'ας έγραφα τήν προηγουμένη επιστολή μου και μέσα σ' αὐτές τίς τέσσερες μέρες τρά-

φορα παιχνίδια ακροβατικά και τότε-τότε, όλόθρος στην κορυφή τής, έβγαζε και λόγους στό μαζεμένο κάτω στό δρόμο πλῆθος!...

Είρωνευόταν τούς καταφορισμένους άστρυφύλακας, σατυρίζε με ποιηματάκια πρόχειρης έμπνεύσεως τήν Κυβέρνησι, τά δικαστήρια και τήν άστυνομία, κι' έβγαζε τόν κατέλλο του υποκλιόμενος με σαρκασμό, κάθε φορά πού τόν χειροκροτούσαν οί χασομέρηδες, σκασιμένοι άπ' τή γέλια!...

'Ο γιός του τόν τροφοδοτούσε κρημέ τή νύχτα, τριπλώνοντας στά έρείλια του έργοστασίου και φτάνοντας στη βάση τής καμινάδας... 'Ο πατέρας του κατέβαζε με ένα σπάγγο τόν κατέλλο του και μέσα στον πρόχειρο αυτό κουβά έμπαιναν τά τρόφιμα, πού τά τραβούσε ύστερα επάνω, μέσα άπ' τόν κούφοισα τής καμινάδας, ό παιμπήγρος και πολυμήχανος Τζιλλ!...

'Ενα βράδυ μάλιστα άναψε και πυροτεχνήματα στην κορυφή του λημεριού του!...

'Εντομετοξί, ή έφημεριδες δημοσίευαν κάθε μέρα σπαρταριστές λεπτομέρειες τής ξεκαρδιστικής αυτής πολιορκίας... 'Απ' όλα τά μέρη τής 'Αγγλίας έφταναν κάρτ-ποστάλ κι' επιστολές συγχαρητήριες στον διασκεδαστικώτατο εκείνο Τζιλλ, κι' άπ' τήν προί ως τόν βράδυ πλῆθος άμέτρητο βρισκόταν στρωμαγμένο όλόγυρα στό έργοστάσιο, γελώντας άπ' τήν καρδιά του με τά έξωφρενικά καμώματα του άκούραστον και άνεξάρτητον σε έμφρετικώτητα σαλτιμπάγκου!...

Μά τόν άστειο έφτασε πάλι στό κατακόρυφό του, όταν κάποιος δικηγόρος, ψάχνοντας τά κίτσια του, άνακάλυψε πώς ή άστυνομία δέν είχε τόν δικαίωμα νά υποβάλει σε στειρήσεις, όποις τής τροφής, έναν πόλητα καταδικασμένο γιά πτώσιμα, και φυγοποιήτη.

'Αμέσως τότε ό δικηγόρος ανέλαβε υπό τήν προστασία του τόν άποδραστηθέντα Τζιλλ, και ή τροφοδοσία γινόταν πάλι στά φανερά και μπρός στη μύτη τών καταφορισμένων και χλωμών άπ' τόν κακό τους άστρυφύλακων!...

'Ο Τζιλλ κατέβαζε τόν κασέτο-κουβά με έναν σπάγγο και τόν Ξανατραβούσε επάνω, γεμάτο από άλληλογραφία, άφθονα τρόφιμα και μπουτίλλιες με διαλεχτό κρασί, δώρα όλ' αυτά τών θαυμαστών του!...

'Η κοροϊδία αυτή κράτησε περισσότερον από μήνα... Καί κει πού είχε πάλι άποφασίσει ή 'Αγγλική Κυβέρνησι νά τινάξει στον άέρα τήν καμινάδα, νά νά Ξαναγράψω τόν Τζιλλ νά παραδοθή, γιατί τόν κίτρον τών άρχων άρχισε πάλι νά κουρελιάζεται, ό ίδιος ό Τζιλλ βαρέθηκε πάλι τή μετέωρη μεταξύ ούρανού και γής ζωή του και παραδόθηκε μονάχος του!

'Η άρχές δέν τόν πείραξαν καθόλου!... Στην 'Αγγλία ό νόμος είνε νόμος!... 'Εξέτισε μονάχο τόν ένα μήνα τής φυλάξης πού είχε φράει άπ' τόν πταιματοδικείο και μόλις βγήκε ύστερα, ένδοξος πάλι και πισίγνωστος παντού, έκλεισε συμβόλαιον με κάποιον Μουζικ-Χόλλ, στό όποιο έκανε τήν εμφάνισή του ως νούμερο!...

θηξα κι' ύπόφερα άπερίγραπτα βάσανα.

Ξέσσια με λύσσα τήν καρδιά μου... Τήν έγδαρα με κοφτερό μαχαίρι, μήπως μπορέσω κι' έξαφανίσω από πάνω της τόν λατρευτό σας τόν πορτραίτο... Κόπος χαμένος κι' άδικος, γιατί φερόνατε στην άτυχη καρδιά μου ακόμη πιο βαθύτερα... Πῶ άνεξάλειπτα άκούη!...

Είδα πώς ή προσπάθειές μου μεγάλωναν τόν πόνο μου, χωρίς νά ληγοστεύων τή λατρεία μου σε Σ'α... Κι' έβαλα μπρός, χωρίς κανέναν διαταγμό, μέτρα ακόμη πιο σκληρά... Γράφουσα με χέρι άσπυλχο τή δύστυχη καρδιά μου και ματωμένα και τρεμουλιαστή τήν ξεριζώουσα άπ' τή θέση της... Τήν πέταξα μακριά μου και... μαζί τής... τόν τυρανικό πορτραίτο σας!...

Και πάλι χαμένος κι' άδικος ό κόπος μου αυτός... Γιατί τρυπέσατε στις φλέβες μου, γινήκατε ένα πράγμα με τόν αίμα μου κι' έτσι φλογίζετε μαζί με αυτό όλόκληρη τήν ύπαρξή μου... Τί μου μένει τώρα νά κάνω;

Νά χύσω λοιπόν όλόκληρο τόν αίμα μου και μαζί του τήν ούγανια μορφή σας;... Θα πάψω τότε πάλι νά ζώ και θά απαλλαγθή από τήν ένόχλησί μου!... 'Εχω όμως ένα τέτοιο κουράγιο; 'Εγώ πού ό,τι και νά κάνω, ό,τι και νά μου κάνουντε, κι' όπως νά μου φερθήτε, εσ'ας μονάχα θ' αγαπῶ, γιατί εσείς με σφιχτοδέσατε κοντά σας γιά πάντα; 'Όχι!... Θα ζήσω γιά νά σ'ας λατρεύω... Θα ζήσω, γιατί άπ' τή ζωή σας ξεαρτίζω ή δική μου... Γιατί και μόνη ή παρουσία σας έδώ κάτω, στον ψευτικό αυτόν τόν κόσμο, δικαιολογεί και τή δική μου παρουσία!...

Μή μου θυμώνετε, κυρία μου άγνη και έκλεκτή... 'Αφήστε με νά σ'ας λατρεύω, άφου καθόλου δέν σ'ας ένόχλω... Κι' αν ή επιστολές μου σ'ας φέρουνε ένόχλησι, τή μόνη άλλωστε πού δοκιμάσατε εκ μέρους μου ως τώρα, κάψτε τες τότε, σχίστε τες, κάψτε τες κομμάτια, χωρίς καν νά τίς διαβάσετε... Κομματιάσατε τες όπως κομματιάσατε και τήν καρδιά μου... Με βαθιά και άνεγκραστον πόνο,

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΠΟΥ ΣΑΣ ΛΑΤΡΕΥΕΙ

('Ο βασιλεύς τής Ρώμης (*) στην δεχιδού-κισσα Σοφία).

'Αγαπημένη μου,

'Αρκετή ώρα τώρα φέρνω βόλτες στό γραφείο μου, με τήν Ξεφαι στο κεφάλι και τήν ευτυχία στην καρδιά μου... Είμαι μόνος μου... Κατάμονος, βλέποντας πρόσωπο με πρόσωπο τήν ευτυχία μου, τήν άπόλυτη ευτυχία μου, πού τόσο τή διφούσα και τή βήρκα, άνέλπιστα, κομμιμένη στό σημερινό σου γραμματάκι!...

Είνε αλήθεια, Θεέ μου... Μ' αγαπάς... Μ' αγαπάς!... Μου τού γράφεις καθαρά... Δέν γελιέμαι... 'Όχι... Νά τόν χροσού σου γραμματάκι, άνοιγμένο στό γραφείο μου, και σε κάθε μου βόλτα σταματώ και τόν Ξαναδιαβάζω με λαχτάρα... Πόσες φορές ως τώρα; Δέν ξερο...

Αυτό πού ξερω είνε ότι μάτια προσηλαύουσα τούση ώρα νά σου άπαντήσω... Μ'έβγαψε ή χαρά... Με λίγους ή ευτυχία... 'Ετρεμαν και τρέμονό ακόμα τά χείρα μου... 'Αρνιόντουσαν νά πιάσουν πέννα... 'Ημουν Ξαλιμένος από μιᾶ άνεπιποτη, ήδονική ταραχή, πού μ' είχε κυριέψει και με τυραννούσε σύγχορο... Πόσο τή διψῶ, άγάπη μου γλυκερά, αὐτή τήν τυραννία!... Πόσο θέλω και στό μέλλον νά τυραννιέμαι έτσι, άρκει νάχω τύρανο εσένα μονάχα και τίς ύπέροχες επιστολές σου...'

'Αχότταγα άνοιγω τόν πονεμένο στήθος μου στον μωρομένο τής αγγής άέρα και νοιώθω τήν ψυχή σου νά τόν πλημμυρίζη... Φτερουγίζω σαν μικρό πουλάκι, γεμάτος άγωνία γιά τόν άδύναμο και κλονισμένο άκόμα άνοιγμα τών φτερών μου, με και γεμάτος δίψα νά πετάξω πλάι σου... Νά σε φτάσω, αὐτό πού βρίσκεσαι... Και νά καθίσω απαλά στον κατέλλο του όμο σου... Κι' εκεί, σαν από θρόνο άληθινό, κι' όχι σαν τούτον τόν ψευτικό πού καθόμαι, θά ήθελα νά Ξέρνω τή λατρεία μου γιά σένα, με τιτιβίσματα τρέλλα παντοτεινής άφοσιώσεως...'

'Εχω ξετρελλαθεί μαζί σου... Δέν θά σου μιλήσω γιά τή ούγανια όμοφροια σου και γιά τή χωρίς τάραχη γοητεία πού άπλώνεται όλόγυρά σου μόλις ξεπροβάλλεις κάπου... 'Εφτασαν αὐτά και μόνα γιά νά με Ξέχουν πάντα σαν μεθυσμένο... σαν θαμνομένο, κάθε φορά πού σ' αντικρύξω... Δέν θέλω γι' αὐτά νά σου μιλήσω... 'Όχι!... Θα σου πῶ μονάχα γιά τήν άπέραντη τής ψυχής σου κλωστούν πού θέλησε νά με προσέξη έμένα, ένα διατακτικό, δειλό παιδί, συμμαζεμένο στη γωνία του, και νά μου δώσει τόν Ξεφανο κι' ήδονικό Ξύπνημα τής ψυχής μου...'

Ναι!... Με πρόσεξες... 'Αποτάραξες τή θλιμμένη ύπαρξή μου άπ' τή σκοτεινιά τής μοναξιάς και τήν πλημύρισις με τήν όλόκληρη χαρά, πού άφθονα ξεχύνεται άπ' τήν ξεχωριστή ψυχή σου...'

'Ετσι νά είσαι πάντα, λατρεία μου. Πάντα νά με αγαπάς, πάντα νά με σκέπτεσαι και πάντα νά συγχωρής τίς μικρούλες άταξίες μου... Είμαι ζηλιάρης λίγο... Κι' αυτό γιάτί σ' αγαπῶ. Σε λατρεύω!...

(*) 'Ο υίός του Μεγάλου Ναπολέοντος, ό γνωστός με τόν όνομα 'Αετιδής.

